

НИКЪЛЪС
СПАРКС

Ноци
в Роданте

НИКЪЛЪС СПАРКС

НОЩИ В РОДАНТЕ

Nights in Rodanthe
© Nicholas Sparks, 2002

© Весела Прошкова, превод
© Димитър Стоянов - Димо,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2007
ISBN 978-954-9395-63-1

НИКЪЛЪС СПАРКС

НОЩИ В РОДАНТЕ

ЕРА

15.

Във вторник сутринта Пол се събуди, машинално протегна ръка към Адриана, но тя не беше до него в леглото. Макар че през нощта я видя да плаче, премълча – ако заговореше, и той щеше да зариде. Само че усилието да се сдържи опъна нервите му до краен предел. След като Адриана заспа в обятията му, той дълго лежа буден – леко я целуваше, притискаше я до себе си, сякаш се опитваше да компенсира времето, през което щяха да бъдат разделени.

Тя беше извадила от сушилнята дрехите му и ги беше сгънала; Пол взе онези, които щеше да носи през деня, другите прибра в саковете. Взе душ, облече се, приседна на леглото, извади писалката си и върху лист хартия нахвърли мислите, които го вълнуваха; облегна писмото на нощното шкафче, взе саковете, слезе по стълбището и ги остави до входната врата. Адриана беше в кухнята и приготвяше бъркани яйца, на плота до нея имаше чаша с кафе. Обърна се и той видя, че клепачите ѝ са зачервени, ала все пак подхвърли:

– Здравей.

– Здравсти. – Адриана се извърна и ожесточено заразбърква яйцата, вперила поглед в тигана. – Реших, че може би ще закусиш, преди да тръгнеш.

– Благодаря.

– Донесох си от вкъщи термос – ако искаш, вземи го, ще ти го напълня с кафе.

– Благодаря, не е необходимо.

Тя продължи да бърка яйцата:

– Ако предпочиташ, ще ти приготвя и сандвичи.

Пол застана до нея:

– Не си прави труда. По пътя ще си взема нещо за хапване, ако огладнея. Честно казано, съмнявам се, че ще ми дойде апетит. – Разбра, че Адриана не го слуша и сложи длан на рамото ѝ. Чу как тя рязко си пое дъх, сякаш се мъчеше да не заплаче. – Ей...

– Нищо ми няма – прошепна тя.

– Сигурна ли си?

Адриана кимна, подсмъркна, дръпна тигана от котлона. Избърса сълзите си, но упорито отказваше да срещне погледа на Пол. Гърлото му се сви – когато за пръв път я беше видял на верандата, очите ѝ пак бяха зачервени от плач. Невероятно бе, че оттогава бяха изминали само няколко дни.

– Адриана... недей...

Тя най-сетне го погледна:

– Какво? Да не тъгувам ли? Заминаваш за Еквадор, аз се връщам в Роки Маунт. Умът ми го разбира, но сърцето ми копнее поне още малко да бъдем заедно.

– И аз го искам.

– Затова съм тъжна – знам, че и ти изпитваш същото. – Тя се поколеба, стараяше се да се владее. – Сутринта станах и си казах, че повече няма да плача – ще бъда усмихната и щастлива, за да ме запомниш така. Но като чух как пусна душа, изведнъж осъзнах, че утре ще се събудя без теб, че ще бъдеш далеч от тук, и... не издържах. Но бъди спокоен – ще се оправя. Честна дума... – Говореше, сякаш се опитваше да си го внуши.

Пол хвана ръката ѝ:

– Снощи, след като заспа, се замислих дали да не остана още малко. Месец-два няма да са от значение за работата ми в Еквадор, но така с теб по-дълго ще бъдем заедно...

Тя поклати глава:

– Не! Не бива да го причиниш на Марк. Не и след всичко, което сте преживели. Направи го, иначе никога няма да намериш покой. Пък и ако не заминеш сега, има опасност да се откажеш от пътуването. Да речем, че останем заедно по-дълго – няма тогава раздялата ще е по-лека? Освен това няма да имам покой, като знам, че съм причината да бъдеш далеч от сина си. И дори да съм подготвена за заминаването ти, пак ще плача, да знаеш. – Насила се усмихна и продължи: – Не можеш да останеш. Знаехме, че ще заминеш, преди... преди да се случи онова помежду ни. Да, много е трудно, но и двамата си даваме сметка, че постъпваш правилно... родителите винаги се жертват за децата си – това е твоята саможертва.

Пол стисна устни и кимна. Знаеше, че тя има право, но отчаяно му се искаше да греши.

– Обещай, че ще ме чакаш – промълви; гласът му беше пресипнал от възмущение.

– Разбира се. Ако смятах, че повече няма да те видя, щях да изплача реки от сълзи и да ни се наложи да се качим на лодка, за да закусим.

Пол неволно се засмя; Адриана се приведе към него и го целуна, преди той да я прегърне, да усети топлината на тялото ѝ, деликатното ухание на парфюма ѝ.

– Не знам как и защо се случи, но знам, че ми е било съдено да дойда тук, да се запозная с теб. Дълги години в живота ми липсваше нещо, но едва сега разбрах какво е било.

Тя затвори очи и прошепна:

– Аз също.

Пол я целуна по косата, допря страната си до нейната:

– Ще ти липсвам ли?

Адриана събра сили да се усмихне:

– Всеки миг на деня и нощта.

Никълъс Спаркс
НОЩИ В РОДАНТЕ

американска

Димитър Риков
редактор

Издателство *ЕРА*, София
тел./факс: 02/ 980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД